

Arrest

nr. 68 161 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 december 2010 (bijlage 26).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 april 2011.

1.3. Op 19 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het Nawur district in Ghazni. U bent een Hazara van etnische origine en een sjiitische moslim. U werkte als lasser in de wegenbouw voor het bedrijf 'Besim draadloos' in Ghazni stad. Op een dag vertelt een vriend u dat u voorzichtig moet zijn omwille van de taliban. Een tijd later wordt u op een avond aangesproken door een gemaskerde man die u zei om te stoppen met werken. Hij beweerde een talib te zijn en hij zei dat, indien u geld nodig zou hebben, u tegen betaling deel kon nemen aan de jihad. U weigerde zijn voorstel en een tijdje later ontvangt u dreigbrieven op uw adres. Uit angst stopt u met werken. Enkele dagen later ontvangt u opnieuw een brief, deze keer met de vraag om mee te doen aan de jihad, zo niet vrijwillig zou u meegenomen worden. U verlaat Afghanistan. Op 2 december 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asiëinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Er is gebleken dat uw geografische kennis over het gebied waarvan u beweert dat u er geboren en getogen bent, tekort schiet. Zo beweert u dat u van het district Nawur bent, maar kent u het districtscentrum niet. U meent immers dat 'Nawur' het districtscentrum is, terwijl uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt dat 'Doabi' het districtscentrum is (gehoorverslag CGVS, p.7; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U kent 'Doabi' als een 'dorp' (gehoorverslag CGVS, p.7). Bij een verduidelijkende vraag over het door u genoemde districtscentrum 'Nawur' stelt u dat u analfabeet bent en het daarom niet weet (gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat er in Nawur een bazaar is en dat er rondom bergen en een woestijn zijn (gehoorverslag CGVS, p.8). Toen er u gevraagd werd om enkele dorpen op te noemen die op weg van uw dorp 'Nawabad' naar 'Nawur' liggen, noemt u slechts de dorpen 'Jakob' en 'Dasht' op. De andere dorpen bent u 'vergeten', een gegeven dat de nodige verbazing wekt gezien u hier beweert geboren en getogen te zijn (gehoorverslag CGVS, p.8). Evenzeer is het verbazingwekkend dat u niet spontaan de omringende districten kan opnoemen wanneer hier naar gepeild wordt. U kunt slechts stellen het niet meer te weten, u kunt zich dit niet meer herinneren (gehoorverslag CGVS, p.6). U reageert dan wel op de naam van het district 'Sharistan' en u noemt zelf ook 'Malistan' wanneer gevraagd wordt naar de ligging van 'Shahrstan' (gehoorverslag CGVS, p.6). Hoewel deze twee districten in de westelijke richting liggen, hebben de twee districten geen grens en ligt het district 'Ajirstan' nog tussen beide (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Over 'Shahrstan' vertelt u spontaan dat het ver van Nawur gelegen is en dat er bergen zijn (gehoorverslag CGVS, p.6). Over 'Day Mirdad', een naburig district in het noordoosten van Nawur, heeft u al 'iets' gehoord (gehoorverslag CGVS, p.7). U zegt dat er 'bergen' zijn en dat de mensen er in de landbouw werken (gehoorverslag CGVS, p.7). U spreekt echter niet over de nabijheid van het district of over het feit dat het naburige district in de provincie Wardak ligt. De verklaring dat er 'bergen' zijn en dat de bevolking 'werkzaam is in de landbouw' is onafdoende. Deze beschrijving is niet echt karakteristiek voor de omringende districten, wetende dat zulk een beschrijving zowat toepasbaar is voor elk district in Ghazni of Wardak. U heeft slechts 'gehoord' van 'Muqur', een ander district in Ghazni (gehoorverslag CGVS, p.9) en u weet niet dat 'Jaghori' een naburig district is van Nawur (gehoorverslag CGVS, p.9). Dit alles is merkwaardig.

U beweert dat u soms naar Ghazni stad ging, de plaats waarvan u overigens beweerde dat u er werkte (gehoorverslag CGVS, pp.9, 15). De weg die u naar Ghazni stad nam liep volgens u via het dorp 'Jakob'. Het is geen geasfalteerde weg, zegt u, en volgens u de enige weg naar de stad (gehoorverslag CGVS, p.8, 9). Dat is opmerkelijk omdat uit onze informatie blijkt dat er meerdere primaire wegen vanuit Nawur Ghazni stad bereikbaar maken. Er zijn verbindingswegen via Rashidan, Kotal-e Shamsuddin en Kotal-e-Reg (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Evenzeer is het eigenaardig dat u slechts twee plaatsen kan opnoemen die op de route van Nawabad naar Ghazni stad liggen, 'Jakob' en 'Dasht', dezelfde plaatsen die u eerder ook vermeldde op weg naar 'Nawur' (gehoorverslag CGVS, p.9). De afstand tussen Nawur en Ghazni stad is aanzienlijk en u zou toch minstens moeten weten dat u nog een ander district passeren moet om Ghazni stad te bereiken, het district 'Bahrami Shahid' of het district 'Jaghato' (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Gevraagd of u langs 'Andar' reist om naar Ghazni stad te gaan, reageert u bevestigend en stelt dat u dit moet doen omdat er enkel daar een weg is (gehoorverslag CGVS, p.9), terwijl dit district aan de andere kant van Ghazni stad ligt en geen grens heeft met het district Nawur

(een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U noemt de 'Khalis' en de 'Chesma' als rivieren in Nawur (gehoorverslag CGVS, p.7), terwijl uit de door onze geraadpleegde informatie blijkt dat de 'Argandan', 'Tarnak' en de 'Ghazni rivier' door het district lopen. U weet weliswaar dat er woestijnvorming is in Nawur en er acute problemen zijn door droogte, maar u weet dan weer niet dat er in uw district ook een groot meer gelegen is (gehoorverslag CGVS, p.8; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

U heeft opmerkelijk veel moeite om de provincies die grenzen aan Ghazni op te noemen. U noemt de provincies 'Kandahar' en 'Wardak'. 'Wardak' is inderdaad een provincie die ten noorden van Ghazni ligt, maar Kandahar ligt onder de provincie 'Zabul' en grenst niet aan Ghazni (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het ontgaat u blijkbaar dat de provincies Zabul, Paktika of Bamyān bijvoorbeeld een grens met Ghazni hebben (gehoorverslag CGVS, pp.9, 10). Van de provincie 'Herat' beweert u wel dat die vlakbij Ghazni ligt, terwijl Herat in het uiterste Westen van Afghanistan ligt en Ghazni eerder centraal gelegen is (gehoorverslag CGVS, p.10). Dezelfde opmerking houdt steek voor de nabijheid van Iran. Ghazni ligt dicht bij Pakistan, terwijl u lijkt te denken dat Iran in de buurt ligt (gehoorverslag CGVS, p.10; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat is opmerkelijk omdat u toch beweerd hebt in Iran gewerkt te hebben (gehoorverslag CGVS, p.4) en u als dusdanig toch op de hoogte geweest moet zijn van de ligging van Ghazni en de afstand tussen Iran en Ghazni.

Het is opvallend dat u meer kan vertellen over de politieke dan over de geografische realiteit van uw district. U weet dat Mohammad Osmani Osmani ex- gouverneur was van de provincie Ghazni (gehoorverslag CGVS, p.10), dat hij 'Sher Alam' opgevolgd heeft en u vermeldt ook Generaal Qasim als districtschef (gehoorverslag CGVS, p.10). Over deze laatste verklaart u echter nauwelijks iets te weten. U denkt dat hij gedurende vier jaar districtchef geweest is (gehoorverslag CGVS, p.10). Uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt echter dat Mohammad Qasim deze functie pas heeft waargenomen medio 2009 (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook over 'Qari Baba', nochtans een grote naam in uw provincie, verklaart u weinig te weten (gehoorverslag CGVS, p.10). U kan voorts geen enkele naam opnoemen van talibancommandanten uit uw streek (gehoorverslag CGVS, p.11) en u weet verder niet wie de belangrijke personen waren in Nawur (gehoorverslag CGVS, p.12). De naam 'Gulbudin Hekmatyar' heeft u al gehoord (gehoorverslag CGVS, p.12), maar u verbindt deze naam niet aan de partij 'Hezb i islami', een partij die volgens de door ons geraadpleegde informatie veel aanhangers heeft in uw provincie (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw kennis van de namen van een aantal politieke figuren en partijen in uw provincie of uw district staat in schril contrast met de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van uw directe omgeving in Ghazni. Uw stelling analfabeet te zijn biedt hiervoor geen afdoende verschuiving, als lasser in de wegenbouw moet u toch oog hebben voor de wegen, de dorpen en districten in de buurt van uw woning. Uw gebrek aan kennis van uw eigen leefwereld is in die mate frappant dat uw bekendheid met namen van belangrijke politieke figuren eerder duidt op een ingestudeerd karakter.

Daarnaast werd er vastgesteld dat u de Afghaanse kalender quasi niet kent. U denkt dat de maand april, de maand op het moment van het gehoor, de maand 'Jauza' is (gehoorverslag CGVS, p.14). De maand 'Jauza' beslaat echter de maanden mei en juni. De maand 'Sambula' kent u als een wintermaand, terwijl dit in Afghanistan een zomermaand is (gehoorverslag CGVS, p.14). U weet dat 'Hamal' volgens de westerse kalender de tweede of de derde maand is, maar u specificiert niet dat het de eerste maand is van de Afghaanse kalender (gehoorverslag CGVS, p.14). Bovendien kostte het u veel moeite om zich de Afghaanse jaartelling te herinneren. Slechts na enige tijd herinnerde u zich dat het op dit moment het jaar 1390 is in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.14). Een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara neer. De gegevens uit uw taskara zijn echter geen sluitend bewijs voor uw bewering tot uw vertrek uit Afghanistan in Ghazni te hebben verbleven.

De vaststelling dat u Afghanistan niet verlaten hebt op het door u beweerde moment, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2^e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker onder verwijzing naar UNHCR, 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié', januari 1992 en Office of the UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', 16 december 1998, onder andere aan dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast en op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid besluiten is dan ook onredelijk en onrechtmatig, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hoogstens twijfel had kunnen weerhouden worden en in dit geval het voordeel van de twijfel kan en moet toegekend worden. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet op te maken valt hoe het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat er in zijn hoofde geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: UNHCR, '*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*', Genève, januari 1992' en Office of the UNHCR, '*Note on burden and standard of proof in refugee claims*, 16 december 1998'.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2011 op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn geografische kennis over het gebied waar hij beweert te zijn geboren en getogen, tekort schiet zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij weliswaar twee voormalige gouverneurs van de provincie Ghazni en de districtschef vermeldt doch voor het overige weinig informatie over deze personen kan verstrekken, hij voorts geen enkele naam kan opnoemen van talibancommandanten uit zijn streek, hij verder niet weet wie de belangrijke personen waren in Nawur en hij de naam 'Gulbudin Hekmatyar' niet verbindt aan de partij 'Hezb i islami', een partij die volgens de informatie gevoegd aan het administratief dossier nochtans veel aanhangers heeft in Ghazni, (iii) hij de Afghaanse kalender niet kent en het hem bovendien veel moeite kostte om zich de Afghaanse jaartelling

te herinneren en (iv) de gegevens uit de door hem neergelegde taskara geen sluitend bewijs zijn voor zijn bewering tot zijn vertrek uit Afghanistan in Ghazni te hebben verbleven.

2.6. Vooreerst laakt verzoeker dat hij in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij werd bedreigd door de Taliban maar dat hem hierover amper vragen werden gesteld tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er wordt in slechts een halve pagina specifiek gevraagd naar en gesproken over zijn gegronde vrees voor vervolging, de rest van het interview betreft niets anders dan personalia en herkomstcheck, aldus verzoeker.

De Raad benadrukt dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of diegene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst zou kunnen blijken – in casu een taskara –, tracht de kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. Gelet op het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van Nawur, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet aantoonde afkomstig te zijn uit het district Nawur, provincie Ghazni. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De door verzoeker aangehaalde verschoningsgronden voor zijn ontoereikende kennis, namelijk dat hij nooit naar school is geweest en analfabeet is, wat volgens verzoeker tot gevolg heeft dat zijn kennis over Afghanistan beperkt is, kunnen zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, laat verzoekers voorgehouden profiel als lasser in de wegebouw toe te verwachten dat hij over een minimum aan geografische kennis beschikt van zijn streek van herkomst, in het bijzonder van de wegen, dorpen en districten in de buurt van zijn woonplaats. Voorts wijst de Raad erop dat zelfs van een ongeschoold persoon kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men ongeschoold/analfabeet is dat men verstoken is van iedere kennis over zijn (onmiddellijke) omgeving. Het verzoekschrift koppelt dan ook onterecht de verstandelijke vermogens met scholing.

Gelet op wat voorafgaat, wijst de vaststelling dat verzoeker wel bekend is met de namen van een aantal belangrijke politieke figuren er naar het oordeel van de Raad op dat deze informatie werd ingestudeerd. Dit klemmt des te meer daar verzoeker weliswaar twee voormalige gouverneurs van de provincie Ghazni en de districtschef vermeldt doch voor het overige weinig informatie over deze personen kan verstrekken, hij voorts geen enkele naam kan opnoemen van talibancommandanten uit zijn streek, hij verder niet weet wie de belangrijke personen waren in Nawur en hij de naam 'Gulbudin Hekmatyar' niet verbindt aan de partij 'Hezb i islami' (gehoor CGVS, p. 10-12), een partij die volgens de informatie gevoegd aan het administratief dossier nochtans veel aanhangers heeft in Ghazni. Deze vaststellingen worden in het verzoekschrift niet ontkracht. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat hij niet kan verklaren waarom hij bepaalde namen wel kent en andere niet en waarom hij bepaalde details over zijn regio heeft opgepikt en andere niet, waarmee hij niet vermogt aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband, weerleggen.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden afkomst uit en verblijf in Afghanistan tot voor zijn komst naar België blijkt andermaal uit het gegeven dat hij amper vertrouwd blijkt te zijn met de Afghaanse kalender. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing wordt in onderhavig verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.7.1. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten

coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.7.2. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Ghazni aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en geografische gegevens, dat hij op de hoogte is van een aantal commandanten in de streek alsook van een aantal invloedrijke personen in zijn regio van herkomst en dat hij, gelet op de politieke situatie in Afghanistan, op de hoogte is van een aantal politieke partijen. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is verzoekers geografische kennis van de regio waar hij beweert te zijn geboren en getogen echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande, kan hij nauwelijks toelichting geven bij de door hem genoemde namen van een aantal belangrijke politieke figuren en heeft hij evenmin enige kennis van talibancommandanten of belangrijke personen uit zijn streek. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn afkomst en hij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden. Daarenboven legt hij geen enkel overtuigend document neer waaruit kan blijken dat hij in Ghazni of elders in Afghanistan verbleven heeft. Immers, verzoeker legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit enkel een taskara neer. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vormen de gegevens uit deze taskara echter geen sluitend bewijs voor verzoekers bewering tot zijn vertrek uit Afghanistan in Ghazni te hebben verbleven zodat het document niet vermag de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd levensloop te herstellen. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker het door eigen toedoen de asielinstanties onmogelijk maakt om zijn nood aan bescherming correct in te schatten. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat hij niet tegemoetkomt aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle

pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

In de mate verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 45 397 van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2010, waarin werd gesteld dat de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn in verband met een derde veilig land niet zijn omgezet in het Belgische recht en dan ook geen rechtstreekse werking hebben en dat ook het concept betreffende een “reëel vestigingsalternatief” geen grondslag vindt in de interne Belgische regelgeving, noch in enige andere internationale of gemeenschapsrechtelijke bepaling met rechtstreekse werking of rechtstreekse toepasselijkheid, is deze opmerking niet relevant. In tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift is een ‘derde veilig land’ door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen en werd zijn asielaanvraag beoordeeld ten opzichte van Afghanistan en geenszins ten opzichte van Iran, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen heeft gewoond en gewerkt. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat slechts toelichting wordt gegeven bij de situatie waarin miljoenen Afghanen zich bevinden, in samenlezing met het gegeven dat het voor de asielinstanties van belang is om te kunnen vaststellen uit welke regio verzoeker precies afkomstig is. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat, gelet op verzoekers manifest ongeloofwaardige verklaringen, geen correcte inschatting kan worden gemaakt van zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, al dan niet buiten Afghanistan.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS